Κυνηγημένος, ο Άδραστος γύρισε καταφρονεμένος στο Άργος. Οι μανάδες τον ρωτούσαν πού είναι οι γιοι τους. Έστειλε κήρυκες στην Θήβα, να ζητήσει τους νεκρούς. Η μια εκδοχή λέει ότι ο Κρέοντας του έδωσε την άδεια να τους πάρει. Η άλλη ότι ο Κρέοντας αρνήθηκε αλλά οι νεκροί τάφηκαν κρυφά με τη συνεργασία Άδραστου, Αντιγόνης και Ισμήνης. Η τρίτη εκδοχή επιμένει ότι ο Κρέοντας και οι Θηβαίοι αρνήθηκαν πεισματικά. Αν ο Άδραστος ήθελε τα πτώματα, έπρεπε να τα πάρει με πόλεμο. Όμως, μόλις είχε νικηθεί. Οι στρατηγοί του ήταν όλοι νεκροί. Και όσοι από τους στρατιώτες του επιζούσαν, είχαν χάσει το ηθικό τους.

Ο Άδραστος πήρε μια δραματική απόφαση: Μάζεψε τις μητέρες των Επτά (και τα ορφανά τους) και, μπαίνοντας μπροστά, βάδισε ως την Ελευσίνα που ανήκε στο βασίλειο του Θησέα. Πήγαιναν να παρακαλέσουν τον τρανό βασιλιά να βοηθήσει να πάρουν τα πτώματα των νεκρών τους από το πεδίο της μάχης όπου σάπιζαν άταφα. Είναι οι «Ικέτιδες», ο χορός στην ομώνυμη τραγωδία του Ευριπίδη.

Στον ναό της Δήμητρας, στην Ελευσίνα, οι χαροκαμένες γερόντισσες μανάδες βρήκαν την Αίθρα, μητέρα του Θησέα. Είχε πάει να θυσιάσει στην θεά, ώστε να πάει καλά η σοδιά από τη νέα σπορά. Στον κάμπο της Ελευσίνας είχε πρωτοκαλλιεργηθεί το στάρι (δώρο της Δήμητρας στους ανθρώπους) και κει για πρώτη φορά κυμάτισαν τα ώριμα στάχυα. Οι καλλιεργητές, τέλη Οκτωβρίου, λίγο πριν να σπείρουν, θυσίαζαν στην θεά για να πάει καλά η χρονιά. Η Αίθρα ήταν εκεί για λογαριασμό όλων των Αθηναίων γεωργών. Οι γερόντισσες την περικύκλωσαν κρατώντας κλαδιά ελιάς, σημάδι πως ήθελαν να την παρακαλέσουν. Η Αίθρα δεν μπορούσε να παραβιάσει τον κύκλο, πριν να τις ακούσει (κι ούτε, άλλωστε, είχε τέτοια πρόθεση).

Οι μητέρες των Επτά της ζήτησαν να μεσολαβήσει στον γιο της, να φροντίσει να ταφούν οι γιοι τους. Η Αίθρα είχε ήδη αποδεχτεί το αίτημα και είχε στείλει να φωνάξουν τον Θησέα από την Αθήνα. Άκουγε το μοιρολόι τους κι, όταν κατέφτασε ο γιος της, τον έβαλε αντιμέτωπο στον Άδραστο.

Αμείλικτος ο Θησέας του έκανε ερωτήσεις, για να πεισθεί ότι ο βασιλιάς του Άργους επιτέλους είχε καταλάβει τα σφάλματά του. Ο Άδραστος ομολόγησε πως ήταν λάθος να δώσει τις κόρες του σε ξένους και να δέσει τη μοίρα του μαζί τους. Και πιο μεγάλο λάθος, να αγνοήσει τα όσα του προμηνούσε ο Αμφιάραος. Ο Θησέας του καταλόγισε κι ότι βιάστηκε να πάρει τον δρόμο της παλικαριάς κι όχι της φρονιμάδας. Κι ο Άδραστος

ομολόγησε ότι «αυτό στάθηκε η καταστροφή πολλών στρατηλατών».

Ο Θησέας δίσταζε να βοηθήσει. Η εκστρατεία των Επτά ήταν πέρα για πέρα άδικη. Αν αυτός έστεκε στο πλάι των άδικων, υπήρχε πιθανότητα να μολυνθεί κι ο ίδιος. Η μάνα του, η Αίθρα, ήταν εκείνη που τον έπεισε: Αν δεν έπαιρνε σαφή θέση, θα χαλούσε την ηρωική εικόνα του εαυτού του που με άθλους και σοφά έργα είχε χτίσει. Και δεν υπήρχε περίπτωση να μολυνθεί. Οι θεοί βοηθούν αυτούς που υπερασπίζονται το δίκιο. Και το δίκιο επέβαλε να ταφούν οι νεκροί.

Ο Θησέας έστειλε ένα κήρυκα στη Θήβα, να ζητήσει από τους Θηβαίους να αποδώσουν στο Άργος τους νεκρούς του. Οι Θηβαίοι αρνήθηκαν. Κι έστειλαν δικό τους κήρυκα, απαιτώντας από τον Θησέα να διώξει από την περιοχή του και τον Άδραστο και τις ικέτιδες μητέρες των νεκρών, «πριν από τη δύση του ηλίου». Ο διάλογος ανάμεσα στον Θησέα και στον κήρυκα είναι ένας ύμνος στην Δημοκρατία, την οποία, αν και βασιλιάς, υπερασπίζεται ο Αθηναίος. Στην πόλη του, κυβερνά με την θέληση της εκκλησίας του δήμου και οι πράξεις του κρίνονται. Στη Θήβα, η «ενός ανδρός αρχή» είναι τυραννία. Οπωσδήποτε, μόνη λύση στο ζήτημα ήταν ο πόλεμος.

(τελευταία επεξεργασία, 9 Δεκεμβρίου 2021)